

3

ROSVOA POLIISIA ASIAKASTA

Aamuneljältä toukokuun kahdeksas päivä Vaasan Osuuspankin taakse pysäköi suuri musta arvokuljetusauto. Kaksi tummiin haalareihin pukeutunutta miestä nousee kyydistä. Pidempi heistä odottaa, kun lyhempi avaa auton takaovet. Yhdessä he nostavat kulkuneuvosta pitkulaisen mustan kassin, joka on suljettu suurella soljella. Varovaisesti, selät kumarassa miehet kantavat kassin pankin takaovelle. Kun he ovat parin askeleen päässä ovelle johtavista rapuista, ovi avataan heille sisältä käsin. Miehet eivät sano sanaakaan tervehdykseksi. He eivät edes nyökkää, vaan astuvat hiljaisina sisään kantamuksensa kanssa.

Muutaman minuutin kuluttua miehet tulevat ulos ilman kassia. He suuntaavat takaisin autolle määrätietoisin ja nopein askelein. Lyhempi heistä hyppää kuskin paikalle ja käynnistää auton, joka starttaa vauhdikkaasti, kuin suurta taakkaa kevyempänä, kohti Kauppapuistikolle johtavaa tietä.

3 pelaajan ja yhden pelinjohtajan freeform-seikkailu, jonka sävyyn pelaajat ja pelinjohtaja voivat vaikuttaa tyylivalinnoillaan.

Pelaajat pelaavat vuorotellen eri ryhmiä: helsinkiläisiä rosvoja, donitsipoliiseja ja paikallisia vaasalaisia pankkiasiakkaita Almaa, Jannea ja Janinaa.

Kirjoittaja: J. Poutiainen

Vain pelinjohtajan nähtäväksi: Taustatarina

Alma on päättänyt kuolla ennen juhannusta. Mielellään juuri sitä ennen, jotta hänen lapsenlapsensa Jannen äitipuoli Janina joutuu järjestelemään hautajaisia juhlimisen sijaan. Alma on kirjoittanut testamenttinsa huolella. Asunto jää kodittomien kissojen yhdistykselle. Säästötilin 100 040 euroa jää puolestaan lapsenlapsi Jannelle, mutta Alma antaisi nämä rahat mieluiten seteleinä kädestä käteen ennen viimeistä henkäystä. Hän ei nimittäin luota siihen, että teini-ikäisen Jannen äitipuoli malttaisi pitää näppejään erossa rahoista siihen saakka, että Jannesta tulee täysi-ikäinen. Janina ei ole hänen mielestä vain palkkansa ja lapsilisät tuhlaileva kevytkenkäinen naikkonen, vaan silkka kleptomaani, joka joutaisi hoitoon.

Turvatakseen lapsenlapsensa taloudellisen tulevaisuuden Alma onkin virittänyt vastustamattoman ansan kleptomaani-Janinalle. Alma on kertonut heille, että pankkiin saapuu hänen edesmenneen miehen eli Jannen isoisän perintöesineet, joista yksi annetaan Jannelle syntymäpäivälahjaksi ja loput siirretään holviin. Alma on varma, että jokin pienemmistä esineistä päättyy Janinan taskuun ja on soittanut poliiseille ja varoittanut näpistyksestä etukäteen. Valvovien kameroiden alla, poliisit nurkan takana, rikos ei jää todistajatta. Kun Janina on viety pakkopaidassa pois, Alma voi kuolla hyvillä mielin ja Jannesta tulee rikas nuori mies.

Janina ei kuitenkaan oikeasti ole kleptomaani, vaan omantuntonsa kanssa kamppaileva pikkurikollinen. Muutettuaan Helsingistä Vaasaan hän on pysynyt varsin hyvin kaidalla tiellä. Jannen isän Simon kanssa hän pääsi eroon ainoasta vanhasta huonosta tavastaan, näpistelystä, lähes kokonaan. Simon kuoleman jälkeen hän on kuitenkin rahapulassaan avustanut parin liikkeen ryöstössä, mutta luvannut itselleen välttävänsä moista jatkossa. Valitettavasti hän tuli kuitenkin viime viikolla kertoneeksi Jannen isoisän mystisestä perinnöstä yhdelle vanhoista tutuistaan, ihan ajattelemattomuuttaan. Hän ei siis arvaa, että Osuuspankissa odottaa joku muukin kuin pankkityöntekijä Joonatan, hänen viimeperjantainen flirttinsä Fontana-baarista. Alman suunnitelmista hänellä ei ole luonnollisesti hajua niistäkään.

Helsingistä on läpi yön matkannut *kolmen kopla* kohti Vaasan Osuuspankkia. Pahiksista "Kitten" on saanut vihiä kontakteiltaan arvokuljetuksesta, joka tuo pankkiin jotain todella arvokasta ja helposti vietävää. Tiedossa on kuulemma yli 100 000 euron edestä cashia. Tämä on jonkun Vaasan keskustassa asuvan mummon suuri kätkö, asuntoakin arvokkaampi. Aamulla heillä on apunaan vaasalainen Mirka, joka tuntee Osuuspankin käytävät kuin omat taskunsa, siivooja kun on.

Myös *poliisit* ovat hälytettyinä paikalle, totta tosiaan. Ei tosin rosvokoplaa nappaamaan, vaan Janinaa. Alma-niminen tati soitti heille aamulla ja vaatimalla vaatii heitä lähtemään pankille. Tarkistettuaan, ettei Alma-niminen häirikkö ole vaivannut asemaa turhaan aiemmin, poliisit suuntaavat kohti Osuuspankkia rauhalliseen tahtiin.

Pelin edetessä nähtäväksi jää, miten tarina etenee. Pelaajat pelaavat kutakin ryhmää aina hetken kerrallaan (3 hahmoa/ryhmä -> 1 hahmo kullekin pelaajalle), järjestyksessä Rosvot, Asiakkaat, Poliisit. Alussa "pelivuoro" kestää puolisen tuntia ennen vaihtoa, lopussa tahti on tiiviimpi. Pelinjohtaja huolehtii niin "hahmonvaihtotahdistista" kuin onnistumisista ja niiden "mittaamisesta" (suositeltavia keinoja esim. 1d6 käyttö improvisoiduin arvoin tai kivi/paperi/sakset). Pj vastaa myös ei-pelaaja-hahmojen kuten Mirkan ja Joonatanin pelaamisesta ja improvisoi näiden tiedot ja taidot. Huom: Pelaajat saavat tutustua kaikkiin kolmeen hahmoonsa ennen pelin alkua - tähän kuluu aikaa.

Seuraavat sivut sisältävät hahmojen kuvauksia pelaajille jaettavaksi (leikkaa irti):

Rosvot (luetaan ääneen pelaajaryhmälle ennen kuin he perehtyvät hahmoihinsa):

Rosvoista "Kitten" kuului lukioikäisenä Joel "The Brainin" pikkurikoksia tehtailevaan jengiin. Epäonnistuneen keikan jälkeen jengi hajosi, kun kaksi voroista joutui vankilaan ja yksi lähti ulkomaille. The Brain ei tuosta lukioajan tapahtumasta paljoa hätkähtänyt. Hän on humalassa sanonut, että oli hyvä että heikoimmat joutuivat lusimaan, sillä näin jäljelle jäivät vain ne oikeasti rohkeat tyypit. Hänen mielestään rikollinen ura on ura muiden joukossa, ja kuten muissakin töissä on tärkeää kenen kanssa duunia tekee.

"Bad Ass" Honkasta The Brain on kehunut vuolaasti parhaaksi kuskiksi, mitä stadista löytyy. Kitten ja Bad Ass ovat olleet lähes seinänaapureita Helsingin Lauttasaareissa kuukauden verran, purkutalon eri kerroksissa. He ovat ryypänneet yhdessä jonkun kerran, mutta tämä on heidän ensimmäinen yhteinen duuninsa.

Nyt kolmikko on autossa, matkalla Vaasaan, sillä Kittenin kontakti on vinkannut hyvästä keikasta. Bad Ass ajaa, ja hänen Mersunsa takakontista löytyy kaikkea pientä tarpeellista, mitä perillä saattaa tarvita.

Joel "The Brain" Berg, 25

Synnyin Porvoossa ja sain lempinimen The Brain jo yläasteella. En tosin käytä sitä nimeä enää yhtä usein, kun se muistuttaa siitä yhestä keikasta. Autoin silloin lukiokavereita, kun ne tartti apua. En jäänyt kiinni teosta. Sanotaanko, että huonot lusivat, mutta hyvät hoitavat homman kotiin. Kyllä tyhmästä virheestä kiinni jääminen ois pahempaa kuin lusiminen.

Vanhukset työskentelee Porvoon kunnalla ja pikkusysterini Lisa on Helsingin Kalliossa. Se hengailee aika simppeleiden ihmisten kanssa ja opiskelee folkloristiikkaa yliopistossa, kun krapulaltaan jaksaa. Periaatteessa kai meidän perhe ois ruotsinkielinen, mutta nykyään puhun ruotsia ainoastaan pari kertaa vuodessa, kun vanhemmat soittaa.

Hain kyllä aikoinaan vanhempien mieliksi yliopistoon, ei meidän välit huonot ole. Tietysti pääsin. Aloitin matikanlaitoksella, mutta se oli tylsää. Olin hetken aikaa IT-alalla, mutta eniten mä pelasin strategiapelejä. Ja sitten, no, kun lukioajan kaverit otti yhteyttä ja pyysi jeesaamaan yhden pienen keikan kanssa, se oli oikeastaan helpotus. Sitten mä parin vuoden ajan suunnittelin murtoja, sabotoin erilaisia turvajärjestelmiä ja sellaista. Mä keksin jopa uusia projekteja porukalle, kun eihän ne muut lukenu mitään lehtiä, tienneet että mitä tapahtuu ja missä.

Pari kuukautta sitten sen porukan muskelit, Make ja Lauri, jäi kiinni. Mikko, aika nopeajalka, kertoi niiden parkuneen kuin pikkuskidien kun Securitaksen miehet uhitteli niille Tattarisuon teollisuusalueella. Saatanan tunarit. Mikko pelästyi niin, että lähti stadista kertomatta, milloin tulee takas. Paras niin.

Entisestä porukasta on nyt mun lisäksi jäljellä enää sen uusin jäsen, mimmi nimeltä Kitten. Se on pieni, aika villi ja sähkökkä. Helvetin hyvä ampumaan. Kerran istuin autossa, kun se pisti venesatamassa jonkun ihan saatanan pienen elektronisen härvelin

paskaksi sadan metrin päästä. Hyvä tarkkuus ja vakaa käsi. Kittenin frendi kertoi sille, että Vaasassa on hyvä keikka ja nyt ollaan matkalla sinne. Istun auton takapenkillä, selän takana räjähteitä pienen kylän tarpeisiin ja snaippari Kittenille. Oon istunut mutkalla koko helvetin yön ja yrittänyt nukkua. Ei tuu mitään. Tätä Mersua ajaa kyllä muuten ok kuski, ”Bad Ass” Hakonen, mutta se kuuntelee Eppu Normaalin levyä jo viidettä kertaa ja juo kahvia suoraan termoksesta. Mä en kestä tota musaa!

Kitten sanoi, että tää on rahakas keikka tää juttu. Cashia suoraan käteen, ei mitään välikäsiä. Siellä paikan päällä on joku Osuuspankissa töissä ollut Mirka, joka kertoo meille tarkemmin spekseistä. Isku pitää taimata kuulemma jo huomisolle. Tai siis tälle päivälle, onhan kello jo jotain neljä aamulla. Ei jää kyllä paljon aikaa suunnitella. Se vähän huolestuttaa. No mutta perkeleen Eppu Normaali, saatana!

Cathrina ”Kitten” Ojala, 20

Mä diggaan ampua. Kun olin kuusi, mutsin uusi mies vei mut ampumaradalle ja siitä se lähti. Eka ihan ilmakivääriä, haulikko sun muuta sälää. Nyt mulla on muun muassa SCE Lejon/E. Se on siis se eliittiversio. Ässäällä, sillä sotilasversiolla, ois ehkä kätevämpi tehdä tiettyjä keikkoja, mutta tässä versiossa on laasertähtäin ja sillä on parempi osua pimeällä. Joskus musta kyllä tuntuu siltä, että yökammat on yliarvostettuja. Pimeänäkö on kehittynyt mulla aika helvetin hyväksi.

Eniten käytän kyllä snaipperia, kun kundit haluaa, että pysyn taustalla. En kyllä jaksa sitä enää pitkään. Onhan se toki huvittavaa, kun ”The Brain” on ihan että vau, kun priikkaan vaijerin naapuritalon katolta mäsäksi. Mutta mä oon oikeesti enempi lähitaistelumimmi. Ois mageeta olla niinkuin Uma Kill Billissä. Heti kun se leffa tuli mä muutin Cathrinan Kitteniksi. Umalla vois olla vaikka senniminen frendi. Hyvin vois.

Mä en oo ikinä kisannut missään, ollut seurassa, tai muutenkaan ollut sillee tosi normaali. Koulussa lintsasin varmaat puolet. Kemia ja fysiikka oli ihan ok, kun pystyi laskeen kaikkee, että mikä räjähtää ja miten. Tuli silloin posautettua vasen pikkurilli välitunnilla. Meinas mutsilta lähtee taju, kun menin himaan. Muuten se on kyllä helvetin kiva tyyppi. Ei välitä yhtään, missä meen tai mitä teen. Sen miehistä tää usin on kyllä ihan paska. Päätin, että paskat mä tänne jään, kun ne alkoi. Lähdin Helsinkiin ja siellä oon nyt pysynyt pari vuotta. Hengaan Larussa, sellaisessa romutalossa, jollasii ei luulis siellä kyllä olevan. Samassa talossa hengaa ”Bad Ass” Honkanen. En tuntenut sitä silloin aluksi, mutta nyt jo paremmin. Oikee Jack Ass man! Se on tyyliin yli kolkyt! Mutta näyttää nuoremalta kyllä.

Lukioaikoina hengasin eniten Mikon, Maken ja Laurin kans, ja sitten Joel ”The Brainin” kans. Tyhmä nimi, mutta se on älykäs. Tehtiin pientä keikkaa aina silloin tällöin. Nyt Make ja Lauri lusii jossain, kun sössivät keikan. Mikko pääsi karkuun. Nyt se on kuulemma Ruotsissa. Onneksi en ollu just sillä keikalla, kun meni vituiksi.

Nyt vain mä ja tuo Aivo-Joel ollaan jäljellä siitä jengistä. Luotan kyllä siihen, ettei se tee tyhmiä virheitä, mutta se on jotenkin niin analysoiva ja sellainen outo välistä. Hidas ja epäsosiaalinen. Bad Assista se kyllä diggaa jonkin verran ainakin. Ja kun sain vinkin tästä Vaasan duunista, mä aattelinkin, et on paras ottaa Bad Ass megeen. Nyt kyllä vähän rasittaa. Ollaan ajettu Vaasaan koko yö ja sillä soi vieläkin sama Eppu Normaali -cd mitä se soitti kehä kolmosen kohdalla.

Vaasassa tavataan Mirka, joka on siivonnut siellä Osuuspankissa. Saadaan siltä lisäinfot. The Brain jo kovasti hermoilee, kun ei oo aikaa suunnitella tarpeeksi, mutta ei pitäis haitata tällä kertaa. Ei se oo kuin hakea lasti. Tavallinen ryöstö ja nyt saadaan cashia suoraan käteen, ei mitään välikäsien järkkäystä. Kuin skidin keinusta nappais. Ainut mikä ottaa päähän, on ne vitun arvokuljetusautot. Luotien teho niihin on niin huono. Pitää siis iskeä tiskin kautta. No kyllä sekin onnistuu. Kun vaan pysyy coolina, niinku Uma.

Kalle "Bad Ass" Hakonen, 34

Kyllä Eppu Normaali on sitten hyvää musiikkia! Ei ne enää osaa tehdä semmoista kaunista ja kaikenkertovaa musiikkia muut bändit. Oon kunnellut tätä levyä niin monta kertaa, eritoten ennen hyviä keikkoja, että pidän tätä semmoisena... Amulettina. Joo. Tällä kertaa sitä ollaan menossa Vaasaan. Ja milläs Mersu on lastattu? No tällä kertaa Mersu on lastattu räjähteillä ja toki aseilla... Tossa vieressä nuokkuu Kitten, joka eksyi stadiin pari vuotta sitten, olikos se Lahdesta. Muutti lopulta Laruun meidän taloon ja hengasi pikkurikollisten kanssa ja teki pikku kepposia. Mutta sillä on silmää, kun se osaa ampua härän silmään vaikka kilometrin etäisyydeltä, pilkkopimeässä, vasemmalla kädellä. Juu. Arvostan naisia, jotka osaavat tehdä jotain noin hyvin. Oli se sitten vaikka kaunoluistelua. Esimerkiksi äitini. Äitini oli oikein hyvä kokki. Pihviä ja valkosipuliperunoita.

Jos faija ois ollu toisenlainen, en olisi lähtenyt kotoa niin pian, ja olisin ehkä opiskellutkin. Se oppipojan taival Hämeenlinnan Avaimessa jäi pahasti kesken, ja se joskus harmittaa. Mutta kyllä näistä töistä saa fyrkkaa kans aika hyvin. Mutta seurasta pitää olla tarkka, ei kannata tehdä töitä amatöörien kanssa. Sen opin kantapäähän kautta. Tuli nimittäin vietettyä pari kuukautta väärällä puolen korkeaa aitaa, joo joo. Se siitä. Menneet ovat menneitä. Avioliittokin oli lyhyt ja ytimekäs. Mutta sellaistaahan se on nykyään, julkkiksetkin menee naimisiin vain erotakseen. Puolet liitoista ja niin edelleen.

Mutta jos nyt vakavasti puhuen saisin valita, mitä tekisin toisin, sanoisin en mitään. Olen aika tyytyväinen elämääni. Mielen määrin kahvii ja tupakkaa, niinkuin laulussa sanotaan. Nopea mersu alla. Tietysti jos rahaa olisi enemmän, se edesauttaisi mukavan elämän viettämistä, juu. Se ja sitten tämä kutkuttava keikkaa edeltävä jännitys minua kai pitää koukussa tämmöisiin juttuihin, vieläkin. Tämä on tällaista yksityisyrittämistä. Eikä tarvitse maksaa veroja. Jos jotain nyt katua pitäisi, oikein väen vängällä, niin se ois varmaan sitten se, kun tuli jysäytettyä serkkupojan leuka palasiksi. Lähti vähän mopo käsistä, jos niin sanotaan. Nykyään tollaista sattuu kuitenkin harvemmin kuin ennen. Oikeastaan enää vaan töissä. Ja keikoilla se on joskus hyväkin juttu. Sanovat rohkeaksi, vaikka mä ite pidän itseäni aika hiljaisena lukkoseppänä. Mersukuskina.

Kittenin tulevaisuus kyllä joskus huolettaa. Kun hän hymyilee, hän muistuttaa vähän pikkusiskoani. Rauha hänen sielulleen. Kitten sanoo, että näytän ikäistäni nuoremmalta, ja se lämmittää sydäntä. Pari kertaa olen estänyt hänen humalaisia tuttuja tekemästä asioita, joista en viitsi kertoa. Nyt ne kaverit on joko linnassa tai ulkomailla. Hyvä niin. Jäljellä siitä porukasta on vain tuo takapenkillä nuokkuva, aika vaarattoman oloinen Joel. Häntä kutsutaan myös "The Brainiksi". En oikein tiedä miksi, mutta varmaan se johtuu pohtivasta olemuksesta. Kittenin mukaan jatkä on suunnitellut hyviä keikkoja.

Nyt ne taitaa heräillä. Vaasaan on enää parisenkymmentä kilometriä. Taidan kelata pari biisiä eteen päin, jotta ehdin kuunnella suosikkini vielä ennen moottoritien alkua. Onkin

pitkä aika siitä, kun kävin täällä viimeksi. Taisi olla vaimon kanssa silloin joskus. Tahroja paperilla...

Asiakkaat (luetaan ääneen pelaajaryhmälle ennen kuin he perehtyvät hahmoihinsa):

Alma Miettinen on lähdössä lapsenlapsensa Jannen ja tämän äitipuolen Janinan kanssa pankkiin. Tänään Janne nimittäin täyttää 15 vuotta ja on aika antaa pojalle hänen isoisänsä aarre, tai ainakin osa siitä. Alma on tilannut kuljetuksen tälle mystiselle lähetykselle, ja se on saapunut pankkiin edeltävänä yönä.

Janina ei ole ikinä tullut toimeen Alman kanssa. Eikä Alma Janinan. Janne puolestaan tulee toimeen useimpien ihmisten kanssa.

Alma Miettinen, 70

Olen istunut eteisessä ovisummerin vieressä, takki päällä ja käsilaukku sylissä jo kaksikymmentä kolme minuuttia. Summerin ääni on niin hiljainen, ettei sitä muuten kuule ellei tässä istu.

Niin sitä piti sekin nähdä, että pojat lähtevät ennen kuin oma aika koittaa. Nuorimmainen joi itsensä hulttiokuntoon Tampereella ennen kuin ehti kolmeakymmentä täyttää. Teki mieli kertoa siitä kohtalosta Martalle alakerran seurahuoneessa viime viikolla, kun puhuttiin lapsista. Sitten se kuitenkin alkoi kertoa omasta työstään, joka on asianajaja. Niinkuin sitä sen tarinaa ei olisi ennen kuultu. Tytöllä on toimisto Hovioikeudenpuistikolla. Ja sihteeri. Kerroin sitten esikoisestani, olihan Simo kuitenkin kirjanpitäjä. Ehti olla aika pitkään yhden Kaisan kanssa, myyntiedustaja Sokokselta. Saivat sitten lapsen ja ostivat talonkin, vaikka eihän se liitto ollut edes kirkossa siunattu. Mutta tuota jälkimmäistä en tietysti Martalle kertonut. Laskettelurinteessä kuoli sitten hän Kaisa, ennen kuin Janne ehti kahta vuotta täyttää. Aikamoinen rysäys se oli. Olisipa Simo sen jälkeen valinnut jonkun kunnan heilan, mutta tyytyi sitten siihen Janinaan.

Niin sitä elämä heittelee. Kun Simokin kuoli, jäljellä jäi enää Janne. Pikku-Janne, mainio poika, ihan Simon näköinen. Kun Janina otti hänet kasvatikseen, jotkut tykkäsivät, että olipa hieno ele. Pyh. Ei se Janina muuta halunnut kuin niitä lapsilisiä. Ei se Jannesta välittänyt. Tänään se pienokainen täyttää 15 vuotta. Suuri mies jo, pitempi kuin minä.

Minulla on vahva tunne, että kuolen ennen juhannusta. Sanoin siitä Martalle seurahuoneessa, mutta ei se uskonut. Testamentin tein kolme kuuta sitten. Huoneisto ja huonekalut jäävät kodittomien kissojen yhdistykselle, sen päätin jo kun kissani katosi. Vaikeampi päätös oli ne 100 040 euroa, jotka olen tililleni pikku hiljaa kerännyt. Ne olisi voinut testamentata Jannen tilille, mutta eihän siitä olisi mitään tullut, kun Janina olisi vienyt ne heti kun kuoppa on täytetty. Viimeinen tippa oli, kun se nainen vei timanttikorvakoruni. Jo aiemmin olin varma siitä, ettei kaikki ole niinkuin pitää. Kultainen rannerengas ja se hieno sormus lähtivät hänen taskuissaan. Joskus katosi seteli tai kaksi. Sille on sanakin: Kleptomania. Luin siitä Apu-lehdestä. Se on parantumaton tauti, josta ei ole paluuta kuin pakkohoidon kautta.

Korvakorujen jälkeen en voinut muuta todeta kuin että tälle petosten ketjulle on saatava loppu - ja mieluiten ennen juhannusta, siis kuolemaani. Janina pitää saada hoitoon ja Jannen perintörahat turvaan. Olen ollut kieroakin kierompi suunnitelmani suhteen. Olen uskotellut Janinalle ja Jannelle jo muutaman viikon, että tulossa Vaasaan on suurensuuri aarre edesmenneen mieheni kesäsaaresta. Että tämä on perintöni suurin osa. Itse asiassa rahtipussi sisältää vanhoja hopeaesineitä ja vanhan perämöötörin, kuvittele! Mutta joukossa on myös kultakello ja muutama arvokas, huolellisesti pakattu ikoni. Yhden esineistä annan Jannelle lahjaksi, mutta siinä samalla aion antaa Janinalle mahdollisuuden viedä yhden näistä esineistä samalla kun siirrämme lopun "aarteesta" pankin uumeniin odottamaan. Poliisi saa luvan todistaa Janinan petoksen. Olen varoittanut heitä etukäteen Janinan taipumuksista. Heti kun se nainen on pysyvästi hoidossa, voin antaa Jannelle hänen arvokkaan perintönsä ja kuolla rauhassa.

Nyt siis pankkiin. Mutta miten tämä ovisummeri nyt toimikaan. Jos painan tuosta. Ei tapahdu mitään. Kirottut talot, kun eivät päästä sisään, eivät ulos. Ai niin, piti soittaa vielä poliiseille, että tietävät tulla hakemaan Janinan sieltä pankista.

Janne Ågren, 14 (tänään 15)

Tämä vanhusten kerrostalo haisee oudolle. Äiti painaa tuulikaapissa summeria ja odottaa, että mummi päästää meidät sisälle pian. Siellä haisee vieläkin enemmän. Ei saa sanoa, että haisee pahalle. Äitillä on korkokengät tänään ja me ollaan menossa pankkiin. Mummilla on kuulemma yllätys. Tänään on mun syntymäpäivä ja mä luulen, että mä saan rahaa. En tiedä kuinka paljon. Mummi sanoo, että se on joku suuri aarre paapan kesäsaaresta. Jos saan paljon rahaa, ostan oman mopon. Mutta jos se on joku tylsä mukamas-arre, voi olla aika tyhmä syntymäpäivä. Mun kaveri Emil sai kerran hopealautasen lautaksi ja se oli tylsää.

Äiti kampasi hiuksia aamulla tosi pitkään ja halusi laittaa munkin hiuksiin jotain ainetta. Äiti laittoi itelleen myös huulipunaa, ja se puhui jostain Joonatanista. Että se on sen tuttava ja töissä pankissa. Luulen, että se on taas ihastunut. Kun mä olin pieni, se vaivasi tosi paljon, kun se ihastui johonkin mieheen. Se sanoo, että hyviä miehiä on tosi harvassa. Että se hankkii sen takia uusia vaatteita ja uusia kenkiä ja laukkuja. Ei se ole edes mun oikea äiti. Mun oikea äiti kuoli, kun mä olin tosi pieni. Ja sitten kuoli isäkin. Mummi sanoo mus joskus orporaukaksi ja haluaa kovaa ryppyisillä pienillä käsillään ja pudistelee päätä nykivästi sillee.

Mummilla ei tosiaan oo aviomiestä. Enää. Kesti pitkään ennen kuin yleensä tajusin, että silläkin on joskus ollut joku mies. Äiti sanoo, ettei mummi puhu miehestään. Mutta nyt tänään me siis nähdään sen suuri aarre. Mitähän sellainen mies piti aarteena, siis semmoinen tyyppi, joka meni naimisiin mummin kanssa. Vaikeaa ajatella, että mummi ois joskus ollut nuori ja laittanut huulipunaa niinkuin äiti nyt.

Ihan ok mennä pankkiin. Kävin kerran Nordeassa, kun kaverin äiti kävi siellä tiskillä ja me odotettiin kovalla sohvalla ja luettiin Kalle Ankaa. Mutten ole ikinä käynyt niin että siellä ois ollut jotain muuta tekemistä. Mutta nyt me mennään Osuuspankkiin.

Oven lukko naksautti auki. Keuhkot täyteen ilmaa ja sisään.

Janina Ågren, 33

Kyllä ottaa päähän olla köyhä! Laitoin hiuksiin muotovaahtoa, föönasin ne, pistin hiuslakkaa ja vielä kiiltotippoja latvoihin. Mutta ei se auta. Tämä kesämekko näyttää vanhalta, alesta ostetulta. Turha luulla, että tässä enää saa ketään rikasta miestä. Esimerkiksi nyt vaikka sitä Joonatania, joka on Osuuspankissa töissä. Tapasimme Fontanassa viime perjantaina pikaisesti. Kyllä se vähän virnisteli, että oli kiinnostunut. Mutta ei me numeroita vaihdettu. Ei se edes yrittänyt mitään sellaista.

Odottelen Jannen kanssa hänen mumminsa alaovella. Alma on seitsemänkymmentä ja asuu palvelutalossa ja painoin äsken summeria. Olemme pian lähdössä pankkiin, sinne samaan missä Joonatan on töissä. Janne täyttää tänään nimittäin 15 vuotta ja Alma on luvannut hänelle hänen isoisänsä aarteen, tai osan siitä. Se on nyt kuulemma tuotu sinne arvokuljetusautolla ja kaikkea. Mene ja tiedä, mikä se on. Toivottavasti siitä nyt olisi hyötyä myös minulle.

Tässä keskustan kulmassa tulee aina hieman haikea olo. Simo-parka asui täällä silloin, kun tutustuimme. Hän oli aikoinaan esimieheni ABB:llä, kun työskentelin talousosaston sihteerinä. Jannea, Simon lasta, en tavannut ennen kuin Simon vaimo Kaisa kuoli. En ollut uskoa, miten elämä voi yhtäkkiä muuttaa suuntaansa. Kun Simokin kuoli, jäin Jannen kanssa kaksin. Eikä Simo jättänyt minulle pennin hyrrää. Oli siinä työkavereilla ihmettelemistä. Lapsilisillä piti sitten pärjätä, pienen palkan ohella.

Ei sen puoleen, en ole katkera. Elämästäni ei puutu menoa ja meininkiä, vaikken enää ole se trendikäs nuori friidu stadista, mikä ehkä kymmenen vuotta sitten vielä olin. Janne nyt kulkee tuossa sivussa ihan hyvin, sopuisa lapsi. En ole ikinä yrittänyt olla sille niin kovin äitiä. En varmaan edes osaisi, ja Alma tykkää Jannesta senkin edestä.

Omani olen aina saanut jotenkin takaisin perittyä. Ehkä vähän hävettää myöntää, mutta olen auttanut Helsingin-tuttujani joskus pienten keikkojen kanssa. Ei ne mitään suuria roistoja ole. Kunhan ottavat niiltä, keillä on liiaksi. Niin se toimii tämä elämä. Onneksi nyt ei ole tullut tehtyä mitään harmaan alueen hommia hetkeen aikaan. Ne jutut kun stressaa aina vähän liiaksi. Sellainen vanhentaa.

Nyt se Alma viimein löysi sen ovisummerin siitä eteisen nurkasta. Jopas kesti.

Poliisit (luetaan ääneen pelaajaryhmälle ennen kuin he perehtyvät hahmoihinsa):

Vaasan poliisipiirin kolme outsidersia aloittavat päivänsä kupillisella kahvia. Donitseja ei tällä kertaa ole tarjolla. Rane tuhahtaa äänekkäästi huomattessaan tämän puutteen. Hän on ehtinyt paikalle ajoissa, koska työmatkalla Seinäjoelta Vaasaan ei tuttuun tapaan ollut suurempia ruuhkia. (Ehkä yksi fasaani. Johon Rane ei osunut, vaikka yritti.)

Poju on puolestaan tullut asemalle parinsadan metrin matkan maastopyörällään. Hän katsoo parhaillaan televisiosta aamuohjelmaa ja hymyilee vinosti Ranen tuhahtukselle samalla kun sormeilee pyöräilykypäränsä remmiä.

Porukan itseoikeutettu johtaja, aina yhtä energinen Karlsson, saapuu töihin kulunut kesähattu keikkuen. Hiukset on jäänyt kampaamatta, kun hän on saanut kuuman vihjeen. Tiedossa on jännittävä väijytys: "Tänään pojat nappaamme kleptomaanin, itse teossa, Vaasan Osuuspankissa!"

Poju ja Rane eivät heti asiasta innostu, vaan jatkavat aamuoloaan rennosti jalat muruisella pöydällä. Mutta kun käy ilmi, että vihjeen antanut Alma-täti ei olekaan sama Martta, joka soitti edelliskesänä joka torstai kertoakseen näpistelevästä kodinhoitajastaan, Poju ja Ranekin innostuvat hitaasti.

Raimo "Rane" Vuori, 55

Tässä sitä eläkeikää odotellaan ja lasketaan donitsin reikiä, hehe. Vakiovitsi täällä päin, mutta aika huono. Tänään ei ollut niitä donitseja edes. Eri juttu se vaan oli stadissa. Joskus kaipaani niitä aikoja niin että rintaan koskee. Mutta Maija halusi niin muuttaa takaisin kotiseudulle, ihan itkua väänsi. Niin mitäs siinä mies voi tehdä. Mukulat autoon ja elämä pahvilaatikoihin. Vaasasta löytyi työpaikka ja nyt sitä on sitten kuljettu viisitoista vuotta Seinäjoelta tänne Suomen aurinkoisimpaan kaupunkiin. Aurinkoista joo. Ihan häikäisee joka ilta marraskuusta huhtikuulle, kun loskassa ajelee.

Stadissa opiskelin nuorena miehenä panostajaksi. Olin hyvä siinä, vaikka itse sanon. Nythän ne räjäyttelee siellä työmailla kuulemma miten sattuu. Pölyä lentää naapuritaloihin ja mitä vielä. Virolaista vuokratyövoimaa varmaan. Poliisin työssä siitä panostajan ammattitaidosta ei kyllä oo ollut kovin paljon hyötyä. Ei tää ole mitään CSI:tä, jos niin sanois. Päivät kuluu, kun selvitetään, että kuka tappoi Penan tai Maken tai Janin, ja entä kuinka pöhnässä tappo oli saatu aikaiseksi ja millä värkillä. Mutta oli siinä vauhtiakin silloin stadissa, kun kaarrettiin asemalta mustamaijan pyörät ulvoen. Mukulakivikatuja eestaas. Sörkkä, Hietsu, Skatta. Nyt taas koskee rintaan.

Tuolla huoneen toisella puolella telkkaa kattoo Poju, jalat pöydällä. Se on todella tarkkaavainen ja nopea oppija, vaikkei heti luulisi. Sillä on tuommoinen kumma kamppaus niin kuin punkkareilla silloin joskus stadissa. Ja korvarenkaita sillä on varmasti ollut toista tusinaa. Nyt reiät vaan jäljellä. Mikä hiippari entisessä elämässä ollutkaan. Mutta sen kans on hyvä kiertää, kun se osaa jutella kaikenlaisille ihmisille. Iteltä ei tuo smaltalk suju.

Poju lienee kotoisin jostain Vaasan pohjoispuolelta. Benjamin puolestaan, tai Karlsson niinkuin me sitä kutsutaan, on oikea kantavaasalainen. Ei varmaan löytäis Tampereelle, jos pistettäis autonsa kans moottoritien alkuun täyden tankin kans. Mutta Vaasassa se löytää vaikka neulan heinäsuovasta. Tai vaikka nyt sen Rantalaisen, joka katosi viime kesänä. Aika epeli. Ruksasi vaan kartasta meille kaikille reitit ja kertoi, mitkä rikolliset tällaista vois aatella hommailevan ja missä. Jäivät mokomat sieppaajat vaille lunnaita sillä kertaa. Varastetun tavaran kätkeminen on kans aika vaikeeta, kun Karlsson on vahvuksissa. Joskus melkein epäilee, että se tietää tän pikkukaupungin alamaailmasta liikaakin. Mutta mitäpä minä siitä kyselemään. Hoitaa hommansa ja minä hoidan omani. Nyt se Karlsson tuleeikin tuolta, näyttää innostuneena. Pitänee piakkoin pistää kahvikuppi tiskikoneeseen ja kääriä hihat. Onhan tuo kello pian yhdeksän. Työaika on kulunut tunti enkä ole vielä tehnyt muuta kuin lukenut Pohjalaisen etusivun. Ja sekin oli mainoksia täynnä. Tässä sitä eläkettä odotellaan mainoksia lukien, niinpä. Ja donitsin reiät, sanon vaan.

Petteri "Poju" Keinälä, 30

Television aamuohjelmassa keskustellaan Helsingin parhaista iskupaikoista. Täällä ei ole kuin Fontana ja se yökerho riittää hyvin koko läänin heteroille. Joskus sitä huokaisee ihan, kun ajattelee, että voi kun sitä pääsisi joskus Helsinkiin ihan ajan kanssa. Serkun lapsi opiskelee siellä ja olimme siellä kerran yötä siskon kans, kun oltiin menossa etelään aurinkolomalle. Mutta eihän sitä silloin voinut bilettää kunnolla. Käytiin yhdellä William K:ssa ja se oli todella tylsä paikka. Yritin ehdottaa että mentäis muualle. Lost & Foundia en kyllä uskaltanut ehdottaa. On siellä muitakin paikkoja. Mutta pitäis mennä yksin silloin.

Lontoon vuodesta on jäljellä monta lävistysarpea vasemmassa korvassa. Kokeilin sellaista venytyskorua ja se tulehtui. Otti todella kipeesti ja melkein itku tuli, kun ei ollut ketään auttamassa sen metallivekottimen poistossa. Asuntolan miestenhuoneessa yritin sitten desinfioida sitä, ja kyllä kirpaisi. Lopun alkua se oli: meni poikki Adamin kanssa ja päätin palata takaisin Suomeen. Vuoden sisään pääsin poliisikouluun ja vanhemmat olivat ihan poskettoman ylpeitä ja siskokin tykkäsi, että hyvä juttu. En nyt tiedä, olinko alasta niin innostunut kuin ois pitänyt olla, mutta valmistuin kuitenkin.

Nyt olen ollut täällä Vaasassa töissä joitain vuosia. Parasta on kaikenlaisten ihmisten tapaaminen. Tämä työ voi olla todella avartavaa, vaikka tietysti se on rankkaakin ajoittain. Tavoitteeni on yrittää muuttaa yhteiskuntaa ammattini kautta. Nytkin yritän aina olla todella kiltti asiakkaalle, jos joku kolleegoista haukkuu jotakuta kaupungilla vaikka hintiksi. Pahinta näiden edellä mainittujen ikävien välikohtausten lisäksi on kotiväkivalta. Ne miehet. Vaikka mukana olisi kuinka vahva kolleega tahansa, olo on aina kuin petoa taltuttaisi. Tekisi mieli vaan viedä se nainen ja lapsi tai lapset johonkin pois. Yhteiskunnasta ja ihmisistä puuttuu uskallusta. Niin myös minusta joskus. Sen myönnän.

Työssäni yritän olla mahdollisimman tarkka. Täytän raportit viimeistä pilkkua myöten ja joskus paikkaan myös työkavereiden merkintöjä. Kerran Rane, tai siis Raimo Vuori on sen oikea nimi. Se lipittää nyt kahvia tuolla huoneen toisella laidalla Pohjalainen-lehti käsissään. Niin siis Rane ei ollut välittänyt ollenkaan kirjata auton korjaustarpeita meidän vihkoon. Täytin ne siihen ja hän ei edes kiittänyt. En kuitenkaan suutu tällaisista. Eihän poliisin työ ole pelkkää raportointia ja Rane hoitaa muut jutut kunnolla. Isokokoisena rohkeana miehenä hänestä on myös turvaa.

Olen opetellut ampumaan ja kaikenlaista sellaista. Pidän yllä poliisikoulun taitoja vapaa-ajallakin, ampumaradalla. Onneksi ei kuitenkaan ole tarvinnut käyttää asetta oikeasti kertaakaan näinä vuosina, siis töissä. Pampulla jouduin kerran uhkaamaan. Käsirysyyn olen joutunut useammin. Mutta useimmiten sanan voima riittää. Kaikkihan me vaan ihmisiä ollaan.

Nyt taitaa Karlsson tulla töihin. Hän on todella terävä ja ammattitaitoinen poliisi, joka kuuluisi oikeastaan johonkin erikoisyksikköön. Hänellä on aina todella hyviä ideoita ja hän tuntee tämän kaupungin kadut ja kujat paremmin kuin kukaan muu. Kerran hän löysi yhden kidnapatun vaasalaisen alle päivässä. Hän on myös hyvä organisoinnissa. Jos olisin tarpeeksi rohkea ja aloitteellinen, voisin ehkä olla yhtä hyvä poliisi kymmenen vuoden kuluttua.

Benjamin Karlsson, 40

Eipä olisi arvannut, että tästä päivästä tulee näin jännittävä! Aloitin työt, kuten tapaan, kuudelta. Soitin kontakteilleni ja juttelin niitä näitä. Lehdillä ei ollut mitään kerrottavaa minulle eikä minulla heille, mutta pankissa nappasi. Joonatan kertoi, että sinne oli yöllä saapunut arvokuljetusauto. Yleensä kuljetuksista tiedotetaan etukäteen henkilöstölle, mutta tämä oli saapunut yövartijan ovelle kuin tavarataksi. Kertakaikkiaan ihmeellistä. Kuljetuspussissa oli omistajan nimi, mutta sitä hän ei valitettavasti voinut minulle kertoa. Sitten kun suljin puhelimen, se soi heti, pirisi ja pirisi, ja siellä joku mummeli varoitteli kleptomaanista! Kleptomaanista, joka just tänään aikoo iskeä just tuohon samaiseen pankkiin! Tsekkasin, ettei kyseessä ollut sama tätihäirikkö, joka vaivasi kesälomittajia soitoillaan viime vuonna. Sitten rauhoittelin mummelia, että poliisi ottaa ja tarkkailee pankkia tänään, ihan vaikka vaan varmuuden vuoksi.

Eipä nuo pomot varmasti tykkää, että tämä on minkään arvoinen keikka. Mutta minäpä tiedän. Sillä jos tuo arvokuljetuspussi, mikä onkaan, sisältäisi jotain merkityksellistä pankille tai rikollisille, minä tietäisin siitä. Sillä minä tiedän kaiken, hehe. Olen työskennellyt Vaasan poliisissa melkein niin kauan kuin muistan ja tunnen paikallisten metkut, niin rehellisten kuin epärehellisten. Mutta saa nähdä mitä päivä tuo tullessaan. Turha spekuloida ennen kuin on spekuloitavaa, kuten vanha enoni aikoinaan virkkoi.

Lähdin töihin intoa täynnä ja koti jäi saman kaaoksen valtaan kuin nyt yleensä. Ei kukaan nainen minun asuntoani jaksaisi katsella saati siivota. Kerran palkkasin kyllä sellaisen kotiapulaisen, kun sain ylennyksen, mutta se oli ihan karmea. Tulin kotiin pitkän päivän päätteeksi enkä löytänyt edes edellispäivän sanomalehteä. Tapaan kontaktejani milloin missäkin kuppilassa ja istun useimmiten konttorilla iltamyöhään, joten miksipä tuota nukkumispaikkaa nyt tarvitsisi sen kummemmin siivoilla. Pyykit pesen joka torstai-ilta ja vessan pidän peilin sen verran puhtaana, että siitä näkee kuvansa. Parran pitää olla kunnossa. Se on miehen ylpeys.

Parrasta puheen ollen: Rane. Tuo poliisi ei sitten ikinä ole oppinut käyttämään parranajokonetta. Nytkin se kahvikuppi kädessään mieltii olevaisia eikä naamasta näe onko se hyvällä vai huonolla tuulella. Hyvänä päivänä Rane saattaa olla hauskakin, ironisella tavalla. Silloin hän saattaa kertoa hauskoja juttuja ajoiltaan panostajana Helsingissä. Nykyään hän ajelee Seinäjoelta päivittäin tänne Vaasaan. Vaimo työskentelee siellä päin, ja taitaa niillä olla pari lastakin. Pojukan näkyy olevan jo konttorilla. Poju näyttäisi ihan huligaanilta, jos sen siviilissä tapaisi. Kovin säntillinen tyyppi kyllä, ja kiltinluonteinen. Joskus ehkä liiaksikin. Mutta tarkkuus on hyvä piirre ja uskon kyllä, että hänestä tulee vielä hyvä poliisi, kunhan vähän miehistyy. Väittää olevansa 30-vuotias, mutta sitä ei kyllä uskoisi millään.

Pomot taitavat kokousta kakkosessa, mutta eiköhän me tämä keikka klaarata ihan omalla porukalla. Ei tarvitse isoja kihoja vaivata - saavat syödä donitsinsa rauhassa ja suunnitella kesälomia, hehe. Tämä se vasta on elämää. Aamulla se aikainen lintu madon nappaa. Nyt takki naulaan, kahvikuppi käteen ja kartta pöydälle. On vähän semmoinen kutina, että tästä päivästä saattaa kehkeytyä sellainen kuin vuosi sitten, kun nappasin sen toimitusjohtaja Rantalaisen kidnappaajan 24 tunnin sisään. Nyt ei vielä edes ole tapahtunut mitään rikosta. Eli saatanpa olla jopa nopeampi, hehe.